

Видеоохлика и Нено Белчев представят:

Моето сърце е октопод или
баща ми на брега на черното море

Режисура, камера и монтаж: Нено Белчев

Сценарий: Безмер Багрянов и Нено Белчев / Звук и музика: Мартин Евстатиев

Опитът на един човек, който се чувствава имигрант в родината си, да направи документален филм за своя баща.

В ролите: Павел Шанов, Нено Белчев, Петър Атанасов, Цонка Белчева, Паулина Младенова, Радул Белчо Белчев, Ирена Димитрова, Полина Милчева, Петър Костадинов, Румен Рашев, Емил Йозев, Алекси Иванов, Пламен Димитров (като майор Дамянов), Мариана Шиеверска, Иван Бараков, Калин Белчев, Красимир Костов, Елен Сабатини, Веселин Начев, Илина Славова, Милка Юдова и Якуб Шиеверски / продължителност: 93 минути / създаден: 2014-2016

авторски и издателски снимки: Film © 2016

2-ри декември 2018 г. (неделя), 17:00

[Qualcomm Q Auditorium](#)

[6455 Lusk Blvd, San Diego, CA 92121](#)

(препоръчително дарение от \$10, изцяло в подкрепа на фондация "Васил Левски" и българската културна дейност в Сан Диего)

Заповядайте на специална българска кино вечер с художника и истински човек на изкуството Нено Белчев, който лично ще представи своето творчество и филма си „Моето сърце е октопод или баща ми на брега на Черното море“. След прожекцията ще имаме възможност за кратко събеседване с автора.

"Моето сърце е октопод или баща ми на брега на Черното море"

([линк към сайта на Нено Белчев](#))

Историята се развива предимно в хипотетична балканска страна, където комунистическият режим се срива в края на 80-те години, но след няколко десетилетия отново се "възражда", чрез осъществяването на контра-революция. „Моето сърце е октопод или баща ми на брега на Черното море“ разглежда проблематиката на изгубеното в прехода поколение, през очите на един негов представител, но всъщност засяга общочовешки проблеми. Главният герой (човек на средна възраст) е имигрант в Берлин от хипотетична Балканска държава, в която се завръща нелегално, за да направи документален филм за своя баща (известен, но позабравен художник от близкото минало), а се завръща нелегално, поради това, че на младини е бил замесен в банков обир. Синът цял живот пламенно е отстоявал своя творческа позиция, но не е достигнал известността и успеха на своя родител, а същевременно е пропуснал да открие своето място в общество и да се справи с хаоса в личния си живот. Неговият глас

(глас зад кадър) води повествованието като поредица от коментари върху спомени за неговия баща, чрез които той ненатрапчиво излага своето разбиране за живота, изкуството и смъртта. Същевременно той поднася и един личен прочит на историята от края на 20 и началото на 21 век. Също така деликатно, но и леко иронично, разказът съпоставя живота на бащата с живота на сина и представя техните взаимоотношения, запознавайки ни с тях през призмата на различни културни и времеви контексти.

„Моето сърце е октопод или баща ми на брега на черното море“ рязко се отличава с нетипичен кинематографски език. Той притежава новаторски и интересен творчески подход, който съчетава със задълбочен анализ на последните няколко десетилетия от живота на нашето общество. Такъв анализ, направен през призмата на изкуство е необходим и полезен за обществения дискурс в българското общество.

Филма е представен на над 20 кинофестивала по целия свят, където е спечелил и редица награди.